

COLLABORACIONS

EL DIFÍCIL ART D'ESTAR MALALT

Saber estar malalt és realment una qualitat important a la vida. Suposo que això no és cap descobriment pels meus lectors, oi? Però, tan se val, parlem-ne: hi ha moltes idees i obres que no semblen descobriments importants però que no deixen de fer molt de bé a la humanitat. Per exemple, el somier de molles. No solament a l'inventor no se li ha fet cap monument, sinó que, segurament, ni se sap qui és. Si més no jo ho ignoro. I suposo que no me'n negueu la importància.

Però, tornem al tema. Amb els malalts tothom s'hi veu amb cor: i vinga donar-los consells! Prou que se'n lamentava la Maria Vallmarí de les Memòries que tan tendrament ens presentava Josep M. Folch i Torres: "És una situació ben singular la meua. Tots vénen a donar-me coratge, tots s'esforcen a dir-me que faig bona cara; tots em repeteixen que no em desanimi, que aviat estaré bona..."

Sobretot, el "paciència, noi" és la musiqueta de fons que qualsevol malalt ha hagut d'aguantar, o que no ha sabut aguantar. D'això se'n queixen tots els que han estat malalts d'alguna importància o durada, i segurament tenen raó. Jo, la veritat, n'he tingut tan poques ocasions, gràcies a Déu, que, si no puc presumir de res, menys encara de la virtut de saber suportar mals.

El que passa, però, és que la malaltia és sempre una sorpresa: tots sabem que podem caure malalts a qualsevol hora, que un virus maligne o un simple constipat ens pot atrapar i canviar-nos

el ritme de vida i el dels nostres familiars. Tots sabem que això és natural, però també deu ser natural que ens vingui de nou quan ens hi trobem, i que ens sigui difícil d'adaptar-nos-hi.

Aquests pensaments m'entretenien l'altre dia quan, per una revisió rutinària amb la finalitat d'adquirir un paper burocràtic més, vaig haver de ser "pacient" d'un dispensari de Barcelona. Cal que digui que em van atendre amb una amabilitat exquisida i, per tant, que aquests comentaris no són fruits de res més que del fet d'haver hagut d'aguantar unes estones d'obediència i d'immobilitat, i d'haver comparat mentalment la fugacitat d'aquella meua posició incòmoda, amb la llarga durada que té per a molts malalts i, fins i tot, la permanència, en aquelles malures que, un cop adquirides, ja no t'abandonen mai més: paràlisi, ceguesa,

càncer, etc...

És difícil suportar això, però, vulgues no vulgues, és el patrimoni de molts germans nostres, els quals, fora dels moments més patètics i ressonants, solem oblidar. Saber estar malalt és un art difícil, però també ho és saber tractar i provar d'ajudar els que ho estan.

Entremig de tantes tasques extraordinàries i molt visibles (a la política, a la vida social, a les arts, a les lletres, etc.) l'aprenentatge de les petites, però no fàcils, virtuts de cada dia, ens és molt necessari.

Per què no provem d'entrenar-nos-hi?

Lluís Badia i Torras

I TU, D'ON ETS?

"D'on ets, tu?". "Jo? De Figueres. I tu, d'on ets?". "De Barcelona". "Ah! Una desgràcia com una altra, no t'hi capfiquis". Molts dels qui fa quinze o vint anys fèiem aquesta broma, ara hem de dir sovint que també som de Barcelona. Després podrem aclarir en tot cas al nostre interlocutor que

de fet no hi hem nascut. Que som fills de Figueres, de Vic, de Balaguer, de Santa Coloma de Queralt o de Tremp. Però al cap i a la fi ens estem a Barcelona i sovint ens hi hem casat i hi hem tingut fills. Duem la B a la matrícula del cotxe i hi votem quan hi ha eleccions. Ja se sap: "és barceloní tot

aquell qui viu i treballa a Barcelona".

Barcelona. Quan anàvem d'excursió, als quinze anys, escarníem, sovint sense gaire discreció, els "xaves". Sobretot els de sis-cents, però també els de xirúques i motxilla. Ens fumíem de les seves as obertes i al primer que deia oi ja li penjàvem allò de l'"arrò amb